

Arrest

nr. 200 963 van 9 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 januari 2018.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broers voor het Afghaanse leger.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 22 februari 2017 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er voor burgers uit de provincie Kabul geen reëel risico op ernstige schade was in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af -hij verklaart dat zijn moeder ongeveer zeven maanden geleden is overleden door ziekte en dat hij via Facebook heeft vernomen dat zijn broer F., die voor het Afghaanse Nationale Leger werkte, een vijftiental dagen na de ramadan werd gedood op zijn werk in Spin Boldak- en volgende documenten neer: vijftien foto's en tien kleurenkopieën van certificaten van F. zijn werk, medische documenten betreffende zijn moeder en de enveloppe waarin zijn oom de Afghaanse documenten een viertal maanden geleden heeft verstuurd, en een foto van de doodskest van F. en van diens dode lichaam.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 22 februari 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in

aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op individuele basis heeft behandeld, daarbij rekening houdend met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel niet correct heeft toegepast.

Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. X). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, zoals het gegeven dat de certificaten van het werk van verzoekers broer F. gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën zijn en uit de foto's geenszins blijkt of met zekerheid kan worden afgeleid dat de persoon die wordt afgebeeld daadwerkelijk zijn broer betreft, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan corruptie welig tiert en allerlei documenten, zowel uitgaande van de overheid als stukken die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat, (frauduleus) kunnen en worden nagemaakt waardoor de bewijswaarde en betrouwbaarheid van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten ter staving van het werk en overlijden van zijn broer F. geen bewijswaarde worden gehecht.

Overigens komt het, gelet op de bewijslast die in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust en in tegenstelling tot wat verzoeker op algemene wijze voorhoudt, niet aan de commissaris-generaal, doch in de eerste plaats aan verzoeker zelf toe om aan te tonen/bewijzen dat de persoon op de neergelegde foto's verzoekers broer betreft.

Verzoeker gaat niet concreet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt hij hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot de (door hem afgelegde verklaringen en neergelegde documenten aangaande de) gezondheidssituatie van zijn moeder wordt vastgesteld.

Waar verzoeker gewag maakt van een vrees voor vervolging "Op grond een van de 5 gronden. Inderdaad homoseksualiteit wordt gezien als het behoren tot een sociale groep (...)", stelt de Raad vast dat verzoeker nooit eerder melding maakte van het feit homoseksueel te zijn en om die reden vervolging te vrezen. Derhalve kan niet worden ingezien welke relevantie hieraan zou kunnen worden verbonden. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift in een enkele zin, is dan ook laattijdig en geenszins ernstig.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op de gedane vaststellingen gedaan in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag, op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette relaas, waarin hij tot op heden volhardt, en gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing, welke niet worden ontkracht of weerlegd, is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

De Raad verwijst voorts integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich tot enkele niet in het minst met concrete en objectieve gegevens gestaafde beweringen, doch hij brengt geen (concrete) elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 januari 2018, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe stukken heeft ingediend. Zij licht toe dat zij het overlijden van haar broer nog niet kon melden tijdens de eerste asielaanvraag vermits haar broer om het leven kwam na de ramadan en zij dit dus onmogelijk kon melden. Verzoekende partij wijst erop dat haar situatie uitzichtloos is en zij geen netwerk meer heeft in Afghanistan nu haar twee broers vermoord werden en haar moeder ook een natuurlijke dood stierf. Verzoekende partij vervolgt dat zij aanvankelijk werd verweten geen bewijzen te hebben neergelegd en dat ze nu wel diploma's en certificaten aanbrengt van het feit dat haar broer bij het leger werkzaam was en de beschikking/bestreden beslissing niet verder komt dan te stellen dat de stukken vervalst zouden zijn, zonder onderzoek. Verzoekende partij is van oordeel dat het motief over de stukken, met name dat deze gefabriceerd zouden zijn, een blote bewering is van het Commissariaat-generaal. Volgens verzoekende partij is het niet omdat er veel corruptie is dat ook haar stukken vals zouden zijn. Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat de stukken vervalst zijn, dan moet dit oordeel steunen op onderzoek en niet op algemene informatie. Voorts kan het niet door de beugel dat de commissaris-generaal van oordeel is dat de foto die zij heeft getoond niet de foto van haar broer zou zijn, houdt het Commissariaat-generaal geen rekening met het feit dat er in haar land van herkomst geen overlijdensaktes zijn zoals hier, en heeft zij na het overlijden van haar broer alle contact verloren met haar neef en oom.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten, zonder evenwel concrete en valabele argumenten aan te halen die vermogen een ander licht te werpen op de in de beschikking van 12 januari 2018 opgenomen grond.

Met de loutere verwijzing naar de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten en haar betoog dienaangaande, o.a. haar stelling dat het motief van de commissaris-generaal dat deze gefabriceerd zouden zijn, een blote bewering is en dat het niet is omdat er veel corruptie is dat ook haar stukken vals zouden zijn, gaat verzoekende partij geheel voorbij aan, minstens ontkracht, noch weerlegt zij hiermee geenszins de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld: *"Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. X). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, zoals het gegeven dat de certificaten van het werk van verzoekers broer F. gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën zijn en uit de foto's geenszins blijkt of met zekerheid kan worden afgeleid dat de persoon die wordt afgebeeld daadwerkelijk zijn broer betreft, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan corruptie welig tiert en allerhande documenten, zowel uitgaande van de overheid als stukken die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat, (frauduleus) kunnen en worden nagemaakt waardoor de bewijswaarde en betrouwbaarheid van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten ter staving van het werk en overlijden van zijn broer F. geen bewijswaarde worden gehecht.*

Overigens komt het, gelet op de bewijslast die in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust en in tegenstelling tot wat verzoeker op algemene wijze voorhoudt, niet aan de commissaris-generaal, doch in de eerste plaats aan verzoeker zelf toe om aan te tonen/bewijzen dat de persoon op de neergelegde foto's verzoekers broer betreft.

Verzoeker gaat niet concreet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt hij hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot de (door hem afgelegde verklaringen en neergelegde documenten aangaande de) gezondheidssituatie van zijn moeder wordt vastgesteld."

Waar verzoekende partij op algemene wijze laat gelden dat haar situatie uitzichtloos is en zij geen netwerk meer heeft in Afghanistan nu haar twee broers vermoord werden en haar moeder ook een natuurlijke dood stierf, heeft de Raad begrip voor het feit dat verzoekende partij bepaalde verwachtingen heeft wanneer zij haar land van herkomst verlaat, doch merkt hij op dat uit verzoekende partij haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat zij in Afghanistan nog een broer, T.S. genaamd, en een zus heeft wonen. Aan het feit dat dezen zouden zijn verhuisd naar Bar Malang, minstens de reden waarom zij zouden zijn verhuisd -met name omwille van de beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen met de Taliban- wordt geen geloof gehecht. De Raad wijst er ook op dat aan de door verzoekende aangehaalde oorzaak van het beweerde overlijden van haar ouders, in het bijzonder haar vader, en haar broers A. en F. geen geloof wordt gehecht.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 12 januari 2018 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS